Ч. 289 Пятниця 30 грудня 1894 (11 січня 1895). Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Запросини до передплати.

За кілька днів розпічнемо пятий рік нашого видавництва. Многі письма з кругів наших читателів, які ми одержували за цілий дотеперішний час нашого видавництва, і голоси з провінциї, які нас доходили, укріпили в нас то переконанє, що наші труди не були надаремні, коли удостоїли ся до признаня від самих наших читателів. Нашим староанєм буде заслугувати собі і дальше на таке признанє, засіванєм в широких масах нашого народу здорового зерна і ширенєм в них в як найбільшім обємі просьвіти і науки. Проґрама „Народної Часописи“ позістане та сама що й доси. Часопись наша стоячи під взглядом політичним з одної сторони на засаді природного розвитку нашого народу, з другої же на засаді єдности і згоди, не перестане, як і доси, вказувати на ту дорогу, котра єсть єдино для нас хосенна і зможе довести наш нарід до повного розвитку та забезпечити єму красшу будучність, бо виходить з народного житя і веде до него.

Під взглядом научним буде „Народна Часопись“ старати ся як і доси подавати такий материял до читаня, котрий служив би не лиш до приятної розривки але й поучав, підносив духа, і ублагородняв серце, а при тім по можности познакомляв читателїв з новійшими творами лїтературними других народів. Хто знає, як трудно приходить ся під сим взглядом добирати материял, той не лиш не подивує ся, коли в сїм напрямі стрічали ся доси деякі хиби в „Народній Часописи“, але ще й буде вирозумілий для них і в будучности. На ширенє практичних відомостий будемо класти ще більшу вагу як доси і крім подаваня в части економічній коротких розвідок з господарства рільного, торговлї і промислу та всїляких рад практичних, будемо поміщати ще й обширнїйші розвідки з гіґієни (науки о здоровлю) і домашного вихованя, примінені до наших відносин і обставин.

З новим роком розпічнемо друкувати у фейлєтонах „Народної Часописи“ переклад довшої, але дуже цїкавої і займаючої повісти нїмецкого писателя Фридриха Ґерстекера з житя американьских поліцуків, під заголовком: „Розбишаки на ріцї Місісіпі“. Повісти Ґерстекера не звістні у нас, суть одною з найбільших окрас нїмецкої лїтератури, а писані они так, що їх може читати зарівно молодий і старий з приятностию і хісном для себе.

Услівя передплати „Народної Часописи“ позістають ті самі, що доси.

Передплачувати можна:

У Львові: в бюрі дневників Людвика Пльона ул. Кароля Людвика ч. 9.

На провінциї в ц. к. Староствах.

Передплата	на цілий рік	2 зр.	40 кр.
„	„ пів року	1 „	20 „
„	„ чверть року	— „	60 „
„	„ місячно	— „	20 „

Поодиноке число: **1** кр.

Хто хоче, щоби єму посилати „Народну Часопись“ **почтою**, мусить прислати передплату до Адміністрациї „Ґазети Львівскої“:

на цілий рік	5 зр.	40 кр.
„ півъ року	2 „	70 „
„ чверть року	1 „	35 „
„ місячно	— „	40 „

Поодиноке число: **3** кр.

Справи соймові.

(Проект закона о викупнї і реґуляциї тягарів ґрунтових. — Продаж соли в зарядї краєвім.)

В сїчни 1894 р. був внесений в Соймі яко правительственне предложенє, проект закона, зміняючий деякі постанови Цїс. патенту з дня 5 липня 1853 Дн. з. д. ч. 130 і закона краєвого з дня 26 цьвітня 1871 Дн. з. кр. ч. 18 о

19)

З КРАЮ ФАРАОНІВ.

Културно-етноґрафічні образки з нинїшного і стародавного Єгипту.

(Після: Г. Бруґша, Г. Рольфса, Т. Наймана і др.)

V.

Що розповідають нам піраміди і мастаби? — Піраміда Аменемгата III. коло Гавари. — Скарб Усертесена в цегольній піраміді коло Дахшур. — Місто померших коло Теб. — Мумії і портрети мумійні. — Папірус, гієроґліфи і письмо народне. — Що нам розповідають єгипетскі папіруси?

(Дальше.)

Все вже бувало! а коли-б ми так могли зовсїм докладно знати житє стародавних Єгиптиян зі всїми єго подрібностями, то хто знає, чи вже в сїм народї не знайшли би ми такі самі спори про фонетику і етимольоґію, які ще до недавна вели ся межи галицкими Русинами, ба ще й до нинї не зовсїм притихли. Спосіб писаня гієроґліфами — то була давна єгипетска етимольоґія, а письмо демотичне, народне, було тим, чим нинї у нас т. зв. фонетика. Мусїв бути час, коли т. зв. сьвята мова Єгиптиян не ріжнила ся в нічім від мови народної, але вже в тих часах, коли Мойсей жив на дворі фараона, мусїла мова народна дуже значно ріжнити ся від сьвятої, котра вже тогди була для народу не зрозуміла і мертва. Навіть найбільше учені під ту пору Єгиптияни не знали вже докладно первістної мови єгипетскої, не уміли вже відчитувати гієроґліфічне письмо і для того завели инше подібне до гієроґліфічного, в котрім переписували сьвяті книги. Широкі маси народу перемішані з зайшлими племенами, особливо семітскими, вже таки зовсїм не розуміли первістної мови сьвятого письма і для того завели собі инше, відповідаюче сучасній мові. Се письмо стало опісля так загальне, що єго уживано не лиш до писаня приватних листів але й всяких письм урядових та грамот, а коли єгипетскі сьвященики виписували уступи із сьвятого письма, то додавали до него зараз поясненє і в народнім письмі, пізнїйше часто також і в грецкій мові. В берлиньскім музею знаходить ся памятник, на котрім виписано гієроґліфічним письмом кілька слів поручаючих покійника опіцї бога Озиріса з міста Коптос в „золотій палатї“ а до того додана напись в народнім письмі, котра так звучить: „Озиріс з Коптос в золотій палатї нехай пошле житє Па-Мін'ови, синови Пшере-н-Озирі і єго дїтем і єго челяди во віки віков“. До обох сих написий додана ще й третя по грецки, в котрій сказано: Великому богови Сарапіс присьвячає Паніскос, син Сарапіона, в 15 роцї дня 27 місяця пахон (цьвітня)“. Як погодити сю грецку напись, на око відмінну від єгипетскої, не хочемо розписувати ся, скажемо лиш коротко, що Грек перевів тут дословно єгипетске імя Па-Мін на Паніскос, малий Пан, божок у Греків, той сам, що у Єгиптян божок Мін, а Сарапіс значить то само що Озиріс.

Із многих старих документів виходить, що демотичне письмо єгипетске і народна мова єгипетска стояли в такім самім відношеню до гієроґліфічного письма і сьвятої мови як н. пр. теперішне наше письмо і наша мова до мови церковної; Бруґш порівнує то відношенє з теперішною мовою італїяньскою до мови латиньскої. Нинї знаходять ся памятники єгипетсконародного письма майже в кождім музею а в самім Єгиптї суть ним записані скали і стіни сьвятинь. Найважнїйші памятники демотичного письма знаходять ся в Парижи, — там єсть цїла книга померших — і у Відни, дві грамоти з часів єгипетского короля Птоломея, в котрих суть описані обширно торжества і обряди, які обходжено в містї Мемфіс по смерти божка Аписа (сьвятого бика).

Але далеко важнїйші і цікавійші суть ті писані памятники або папіруси, котрі розказують нам про публичне і приватне житє стародавних Єгиптиян. З них н. пр. довідуємо ся, що Єгиптияни уважали своїх фараонів (королів) за щось висшого від людий, за якихсь богів. Навіть єгипетскі сьвященики віддавали фараонам при великих торжествах таку честь

викупні і реґуляциї тягарів ґрунтових. Проєкт той переданий Соймом комісиї правничій до справозданя, стремів до того, щоби дрібна скількість справ сервітутових, які ще суть в ході, або може ще будуть зголошені, була звернена назад до юдикатури судової і не підпадала виїмковому ореченю властий, утворених патентом цїсарским з 5 липня 1853 для викупу або реґуляциї тягарів ґрунтових. Комісия правнича згодила ся була з засадничою гадкою правительственного проєкту, але поробила в нїм деякі зміни, які уважала за потрібні. Проєкт той ухвалив Сойм після внесеня комісиї, але закон той не одержав Найвисшої санкциї.

Причиною відмови санкциї була та обставина, що в §. 2. проєкту закона умістила комісия правнича постанову, що при рішаню справ викупу або реґуляциї тягарів ґрунтових мають бути примінені постанови §. 2. розпорядженя мінїстерского з дня 24. жовтня 1860 р. ч. 249 Дн. з. д. А що приміненє §. 2. згаданого розпорядженя потягає за собою компетенцию трибуналів першої інстанциї для всїх справ, о котрих бесїда, то єсть виїмкою від загальних приписів норми юрисдикцийної, котрої зміна не належить до законодавства краєвого, і з тої причини наступила відмова санкциї. Після заявленя Президиї Намістництва, не наміряло правительство вносити того проєкту і полишило в сїй справі ініциятиву Видїлови краєвому, щоби залагодити пожадане переданє судам чинностий істнуючих властий для викупна і реґуляциї тягарів ґрунтових.

Видїл краєвий уважав, що установленє такого закона було би дуже пожадане. Позаяк введене комісиєю правничою до проєкту закона покликанє ся на §. 2. розпорядженя мінїстерияльного з 24. жовтня 1860 р., не єсть нїяк так есенциональним, щоби через обставанє при нїм наражувати санкцию проєкту, то Видїл краєвий предложив Соймови проєкт закона з пропущенєм тої постанови.

* * *

Минувшої сесиї соймової поручив Сойм Видїлови краєвому, щоби він заняв ся реорґанїзациєю продажи соли в зарядї краєвім. Видїл краєвий приступив зараз до неї а тепер предложив справозданє з своєї дїяльности в сїм напрямі. Із сего справозданя показує ся, що Видїл краєвий стремів до вичерпаня цїлого континґенту соли, щоби тим способом усунути переважну часть випродукованої соли в салїнах з рук приватної торговлї. Реорґанїзацию розпочато від салїни в Ляцкім, котру й переведено. Не так щасливо повело ся в Стебнику, де продукують около 100 ваґонів соли місячно, а крім того ще й недалеко єсть салїна в Дрогобичи, де також богато соли продукує ся а до приватної торговлї дістає ся більше як третя часть цїлої продукциї галицких салїн. До сеї трудности причиняло ся ще й то, що видїли повітові не помагали Видїлови краєвому і він не міг знайти відповідних заступників, даючих поруку, та мусїв перервати реорґанїзацию а приступити до реорґанїзациї в Болехові і Долинї.

З кінцем червня удало ся зреорґанїзувати три салїни: в Ляцкім, Болехові і Долинї, а у вересни зреорґанїзовано салїни в Делятинї, Ланчинї і Косові; тепер переводить ся реорґанїзация в Калуши, а позістають ще салїни в Стебнику і Дрогобичи.

Загальний оборот солею в зарядї краєвім збільшає ся постійно, бо коли від сїчня до серпня 1894 р. продавано пересїчно по звиш 14 тисячів метр. сотнарів місячно, то від вересня до грудня вже по більше як 26 тисячів сотнарів в пересїчи. Фінансовий результат з того обороту ще не звістний, бо не можна було замкнути рахунки, але Видїл кр. не сподїває ся доброго результату, бо раз треба було покрити браки походячі з дефравдациї, а відтак ще й форсувати з причини приватної конкуренциї.

З руских товариств.

Загальні збори Руської Бесїди у Львові.

(Конець.)

По справозданю театрального референта проф. Ілярия Огоновского, почала ся нарада над справою театру.

П. Романчук казав, що хто порівнає 30-лїтний час істнованя руської сцени, той мусить замітити, що був час, коли наш театр стояв висше під взглядом артистичним. Правда, що в початках було більше одушевленє для самої справи, як зі сторони публики так і артистів. Переходовий час при зміні системи заряду випав лїпше, анїж можна було припускати. Було би добре, коли-б видїл постарав ся о одну знатнїйшу силу артистичну на взорець для артистів і на руководженє театром. Друга річ, то сам заряд театру зі сторони Руської Бесїди. Будучий видїл міг би розважити, чи не годилось би вибирати якийсь більше постійний комітет (заряд), котрий би специяльно заняв ся справами театру. Такий комітет складав би ся з двох, трех людий специяльно уздібнених, котрі би були звільнені від обовязків, наложених на видїлових Бесїди, а занимались би виключно театром. Они не змінялись би що року, а урядували би два або три роки і могли би успішнїйше переводити плян.

П. Вол. Шухевич признав, що були сьвітлїйші часи руского театру, але тогдї були на сценї артисти. Однак при теперішних силах театр наш від часу уступленя Биберовича значно підніс ся. В громадї львівских Русинів-народовцїв не чув закидів, противно вирази признаня для пп. Іл. Огоновского і Гуляя. Для приміру дбалости заряду можна навести хоч би виведенє штук під взглядом етноґрафічним. Давнїйше в штуках народних можна було бачити на сценї всїлякі типи, суміш, без огляду на місцевість, де відбуває ся подїя. Тепер того не видно. Тими силами, які суть на сценї, годї лїпше виставляти твори. На одно лиш треба би звернути увагу, а то на устроєнє хати селяньскої на сценї. Хата повинна відповідати більше етноґрафиї. Проф. Шухевич закінчив внесенєм на заявленє признаня для референта — що і радо вчинили всї присутні, повставши з місць.

Др. Ів. Франко сказав: Порівнавши давнїйший стан нашого театру, коли то на сценї виступали таланти, під взглядом режисериї, виходить, що тепер старають ся поглубити саму річ. Тепер видно працю цїлої трупи і єсть запорука розвитку. Давнїйше були пробліски артизму, тепер же видно поступ. Поступ нашої сцени датує ся від впливу українського. Таланти артистичні, як Наторский, Стефурак, Гриневецкий вийшли зі школи української. Відтак побут Підвисоцких і Яновича на Українї приніс очевидний хосен. На нашій сценї під взглядом артистичним борють ся тепер два напрями: українско-російский і польско-нїмецкий, або реалїстичний і псевдо-клясичний. О много гірше стоїть справа з персоналом жіночим. Хоч режисерия много прикладає працї, то успіхи єї неконче великі, бо наші артистки не мають взірців гри. Сему можна би зарядити, коли би деякі артистки були вислані на якийсь час на Україну до лїпших труп театральних і там приглянулись грі.

П. Врецьона висказав жаль, що підчас гостини театру у Львові члени Бесїди не являлись численно на виставах. Театр приїхав пописуватись, а не бачив публики. Се могло знеохотити артистів, бо коли они не бачать громадної участи публики, то суть реміcниками, а не артистами.

Др. А. Кос тої гадки, що справа, порушена пос. Романчуком, о установленю окремої комісиї до заряду театром не дасть ся пере

як богам. Більша часть уважала ся за синів божка Аммона. Се й поясняє нам, для чого в повисше згаданій написи померший називає ся іменем Па-Мін (божка Пана) і сином Озиріса. Навіть і сусїдні племена, не лиш власні піддані уважали фараонів за якихсь богів. Коло Тель-ель-Амарна відкопано один папірус, на котрім написаний лист якогось сирийского начальника племени до фараона. Лист той зачинає ся словами: „До короля, мого пана, мого бога, бога сонця, посилає сї слова Азироу, твій слуга. Сїм разів і ще раз сїм разів припадаю до ніг мого пана“. З иншого папіруса довідуємо ся, які водили ся звичаї в переписцї азийских королів з египетскими фараонами; они називали фараонів своїми братами, а їх жінки своїми сестрами. Так пише якийсь азийский король до фараона: „До Німпуарія (Аменофіса III.), короля Місї (Єгипту), мого брата, пише Дусратта, король Міґанії, брат. Маю ся в гараздї. Здоровлю тебе. Здоровлю і Ґілюкіпу (жену Аменофіса) мою сестру. Здоровлю твій дім, твої женщини, твоїх синів, твоїх благородних дворян, твоє войско, твої конї, твої вози, твій край....“

Малий королик Аласия, котрого фараон одною погрозою страшенно налякав, пише: „До короля Місрі, мого брата, шлю поздоровленя слїдуючими словами: Здоровлю тебе, твої жінки, твої конї Длячого мій брат пише до мене щось такого? То не правда. В моїм краю щось такого не діє ся....“ Француский знаток египетских старинностий, Делятр, видав друком одну дуже стару переписку египетску, з котрої показує ся, що фараони дуже нерадо віддавали свої доньки за азийских королїв, і що ті королї мусїли добре платити за египетскі княжні. Так питає один фараон якогось короля, що хотїв женити ся з єго донькою: „Чому не присилаєш вже менї подарунків? Чи не маєш вже нїяких дорогоцїнностий. Від часу нашої дружби присилав менї мій брат далеко більше. А тепер присилаєш менї лиш дві ваги золота. Чому лиш дві. Я взяв ся ставити богато дорогих палат і сьвятинь. Присилай богато золота....“

Дуже цїкавою єсть дипльоматична переписка вавилоньского короля Бурабуріяса з фараоном египетским. Бурабуріяс потребував гроший і хотїв затягнути позичку у фараона. Тогди післав до него письмо, в котрім між иншим доказував, що дорога з Вавилону до Єгипту недалека. Коли-ж фараон опісля занедужав, а Бурабуріяс не вислав посольства, котре висказало би фараонови жаль короля з сеї причини і він мусїв длятого оправдувати ся, то написав до фараона так: „Я скликав своїх мудрцїв і спитав їх, чи дорога до мого брата фараона єсть далека? Они відповіли, що дуже далека. Я успокоїв ся і не післав посольства, бо оно не прибуло би на час до Єгипту“. — Але коли було потреба гроший, то дорога з Вавилону до Єгипту була коротка!

Дуже цїкаві що-до свого змісту суть згадані вже папіруси Архікнязя Райнера; они складають ся з 70.000 більших і менших куснів та походять по більшій части з египетскої провінциї Фаюм-Арсіное. Можна собі уявити, кілько то коштувало труду, щоби всї ті куснї упорядкувати, уложити їх в якусь цїлість і відчитати, тим більше, що они походять із всїляких часів, не з одного місця і писані не одним письмом і не одною мовою. Найгірша біда в тім, що рідко лиш дістають ся в руки учених цїлі папіруси. Араби, що їх викопують, раз не знають їх ваги і друть їх несьвідомо, з другої сторони видячи, що Европейцї так дуже за ними допитують, друть їх умисно і для більшого зиску продають куснями. Для того многі папіруси Архікн. Райнера суть не повні й доси не удало ся відшукати доповнень до них. Прочі упорядковано в той спосіб, що укладано їх насамперед після мов: египетскої, грецкої і арабскої, а відтак після змісту і письма і в той спосіб повстав дуже цїнний музей з папірусів, один із найцїннїйших, які взагалї суть в Европі.

Що-до свого змісту то суть ті папіруси так ріжнородні, як лиш можуть бути. Почавши від написаної гієратичним письмом книги померших египетскої сьвященослужительки Таруми аж до квіта якогось бідачиска, котрий не умів підписати ся инакше лиш трома хрестиками, від уривку первістного евангелия аж до просьби якогось сироти хлопця, котрому забрано єго спадщину три штуки золота — все то представляє нам дуже цїнний материял до пізнаня давних відносин в Єгиптї в часах, коли там панували Птоломеї, відтак Римляни а опісля Араби. Між иншими знаходить ся ту квіт, в котрім перший раз стрічаємо уживанє в письмі арабских чисел. Було то в 873 роцї по Христї. Тут стрічаємо перший раз найстарший памятник музикальний — мельодия з пятого столїтя перед Христом; єсть то хор з

вести без зміни статутів товариства. Безперечно, обовязки референта великі і длятого можна би їх розділити на дві части, на артистичну і на адміністрацийну. Можна би вибирати двох референтів: один занимав би ся наглядом театру під взглядом артистичним (оцінка штуки, припильнованє режисериї), а другий специяльно адміністрацией театру.

Більше не забирав нїхто голосу. Зібрані приняли справозданє референта, а гадки, порушені в дискусиї поручено виділови до розсліду.

Відтак на внесенє п. В. Коцовского збори іменували п. Ів. Ґуляя почестним членом товариства за его заслуги для театру.

При дальшій точцї денного порядку забрав голос п. Романчук. Руска Бесїда — сказав він — мабуть де-що за мало виповняє свою задачу — не єсть огнищем і осередком руху, житя товариского львівских Русинів. Добре було би, щоби від часу до часу, в означений день відбувались на Бесїдї громадні сходини, свобідні вечерки, без тої формалїстики, для розвеселеня, оживленя і виміни гадок. На тих сходинах велись би чи то розмови на даний темат, чи імпровізовані розривки: відчити, деклямациї, сьпіви. Підчас дискусиї була би виміна гадок, вироблювалась би опінїя, оживив би ся рух товариский. Будучий виділ повинен розважити ту справу.

В справі, порушеній пос. Романчуком, промавляло ще кілька членів. Всї они радо приняли порушену гадку, лиш оо. Юрик, Навроцкий і Темницкий бажали, щоби як тї сходини так взагалї всякі забави не відбувались з суботи на недїлю, бо в тім часї годї сьвященикам-членам разом в родинами брати участь в тих забавах.

Відтак оголошено, хто вибраний до виділу Рускої Бесїди (гл. Новинки).

Перегляд політичний.

Найв. рішенєм постановлено передати справи шкіл промислових в Галичинї краєвій Радї шкільній. Заряд шкіл промислових, удержуваних скарбом держави і надзір державний над тими школами належав доси до ц. к. Намістництва; тепер же буде утворена при кр Радї шкільній окрема секция, до котрої будуть покликані члени автономічні і знатоки.

В Болгариї ситуация зміняє ся дуже значно. Підчас коли Стамболова мало що не уважають вже за простого убийника, посуджуючи его о убийство Белчева, витають Цанкова остентацийно і обводять по містї. Цанков подав тепер до князя просьбу о авдиенцию і князь має его нинї приймити.

З Білграду доносять, що королева Наталїя заявила, що доти не приїде до Білграду, доки в окруженю еї сина знаходять ся люди, що еї тяжко оскорбили.

Новинки.

Львів дня 10 січня 1895.

— **Іменованя і перенесеня.** Головним учителем при муж. семинариї в Тарнові іменований Тадей Чайковский. Ц. Намістник перенїс концепіста полїциї Бронислава Беноа і практиканта концептового полїциї Мих. Суханьского зі Львова до Перемишля.

— **З товариства Руска Бесїда у Львові.** Головою товариства вибраний радник Бережницкий, відтак виділовими Ілярий Огоновский, Вол. Шухевич, о. Темницкий, Вол. Коцовский, Ів. Матїв і Єроним Калитовский. Заступниками виділових: Дрималик, о. Лежогубский і др. Іван Франко.

— **Кваліфікацийні іспити** на учителів народних шкіл відбудуть ся в Тернополи дня 15 лютого с. р. Поданя час вносити до 10 лютого.

— **На будову руского театру** зложили пп.: Теоф. Гарасимович з Ваплялюки 15 зр., зібраних в кружку знакомих; о. Іл. Курпяк з Карлова 1·50 зр., зібраних на вечерку устроєнім в честь Марк. Шашкевича в тамошній читальни: о. Дан. Грицай з Михалевич 2 зр.; п. Володим. Ілляшевич з Перемишлян 6 зр. 50 кр., на котрі зложили пп.: др. А. Валиґурский 1 зр., М. Глиджук 1 зр., А. Залеский 1 зр., др. І. Коль 1 зр., В. Ясиньский 50 кр., С. Бідерман 50 кр., др. І. Барбаґ 50 кр., Г. Енґлендер 50 кр. і Н. Кениґ 50 кр.

— **В Обертинї** повіта городеньского отворено стацию телеграфу при урядї почтовім.

— **Знаки на стемплях.** Міністерство скарбу дозволило звичайні стемплї і значки стемплеві для податку від обороту вартостними паперами значити початковою буквою назвища властителя їх, однако так, щоби можна було розпізнати, що стемплї не фальшовані і що не були ще уживані. Букви мають бути значені малими дїрками при звичайних стемплях в горішній части в той спосіб, щоби не тикано місця з ознакою року, а при стемплях для податку від обороту вартостними паперами, щоби не ушкоджено образу цїсаря. Також числа означаючі вартість стемплевого значка мають лишити ся такими, щоби їх можна добре розпізнати. Вимінювати або продавати таких значених стемплів не можна.

— **Села Голосків і Молодилів** коло Отинії купують від Герша Цвібля 270 моргів пасовиска. З того Голосків бере 150 моргів, а Молодилів 120.

— **Фальшиві пятьдесятки** появили ся в Стриї, особливо у всхідній части сего краю. Фальсифікати дуже зручні і лише краскою різнять ся троха від правдивих. Супротив того ухвалив виділ повітовий в Вайц, внести петицию до обох палат Ради державної та до Міністерства скарбу і торговлї о як найскорше стягненє теперішних пятьдесяток а виданє нових, труднїйших до підробленя.

— **Нещасні пригоди.** На обшарі двірским в Бишові підгаєцкого повіта при кінній сїчкарни був дня 28 грудня занятий зарібник Дмитро Вичовский, молодий ще, бо 17-лїтний паробок. Мабуть не вмів обходити ся з машиною або не був осторожний, бо ремінний пояс сїчкарнї схопив его, ему поломило кости, а ножі сїчкарнї потяли ему голову. По тих скалїченях Дмитро помер до трех днів. — Господар з Фалеївки сяніцкого повіта, Осип Бартковский, жонатий, в віцї 40 лїт, батько 2-дїтий, стинав дня 4 сїчня грушку у сусїда. Підрубане дерево падаючи привалило его так, що на місци забило. — Петро Кропович з Перегіньска ловив дня 26 грудня риби в потоцї коло Лімницї і замість риби зловив у водї неживу дитину в пеленках. Нелюдску матїр, що втопила свою дитину, зараз віднайшли і дали до суду в Рожнїтові. — В Тернопільщинї стали ся такі три пригоди. Дня 5 с. м. на сам сьвятий вечер паробок Франц Литвин з Ігровиці вертав пішки з фільварку Калинка в саму найбільшу заверуху. В поли заблудив тай замерз. Его тїло найшли аж 7 с. м., коли заверуха устала. — В самім Тернополи бувший льокай Андрій Тартак упив ся і став з револьвера міряти до повії Сассовер, а притім застрілив слугу Нусима Фельдмана. По тім всїм утїк і щез без слїду. — В тернопільскім каменоломі Станислава Ноги при ломаню каміня великий камінь впав на голову робітника Гриньку Проця і забив его в одній хвили. — Півтретялїтний синок Федька Коваля з Вільшаницї повіта яворівского попарив ся на смерть горячим росолом. — В мостискім повітї зарібник Лука Тима вертав 29 грудня підчас заверухи снїжної з Раденич до Болянович і замерз на поли. Найшли его аж по двох днях. Мав 54 роки, був жонатий і мав двоє дїтий. — На сам сьвятий вечер сторож зелїзницї Осип Васьків в Ярославі ішов підчас заверухи снїжної в своїй службі шляхом зелїзницї. Можна собі подумати, яка була заверуха, коли Васьків не бачив і не чув, що їде поїзд товаровий. Машина звалила его на землю і покалїчила смертельно. Зараз відвезли его до шпиталю в Перемишли, але надїї нема, щоби виздоровів; може вже й помер, не знаємо.

Телеграми.

Відень 10 січня. Вчера через цїлий день була тут і в околици міста велика заметіль снїгова. Улицї, особливо на передмістях так засипало, що устав був майже весь рух. В полудневих провінциях, особливо в сторонах Карсту рух комунїкацийний в многих місцях внаслїдок метелицї снїгової перерваний.

Відень 10 січня. Е. Ексц. п. Міністер Мадейский виїзджає до Львова, щоби взяти участь в нарадах соймових.

Будапешт 10 січня. Залагодженє кризи стрічає все ще трудности, і рішенє не настало ще в нїякім напрямі.

Альжір 10 січня. На цїлім побережу лютить ся страшенна буря. В Немур завалила ся часть греблї і затонула в мори. Снїг упав у величезній масї.

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

драми Евріпіда „Орестес". Папірус сей, з котрого находить ся лиш часть, має вже около 1900 лїт і був писаний за житя Ісуса Христа. Межи стрічками сего папируса знаходить ся музика для інструментів, а в горі по над цїлим змістом єсть музика до сьпіву. З перших часів християньства знаходять ся тут дві писані антифони і уривок з найстаршого доси євангелия писаного в початку 3-го столїтя по Христї. Єсть малий кусень папируса півпята центіметра довгий а півчверта широкий, котрий містить в собі імовірно переклад первістного арамейского евангелия.

З инших цїкавих річий межи папирусами Архікн. Райнера єсть замітний один листок друкованого корана, ще в 10-ім столїтю. Сей листок єсть тим цїкавий, що показує, що вже давно перед тим, заким в 1727 р. заказано друкувати коран, він вже був друкований. Турецкі улеми в Константинополи, що спонукали ту ухвалу, не знали того, що коран вже давно друковано. З иншого папируса довідуємо ся, що султан Гарун аль Рашід розгнївавшись на намістника Египту Мусу, скасував его, а на его місце іменував першого-лїпшого, котрого стрітив на улици; тим щасливим був якийсь Омар ібн Міґран, котрий цїлий рік був намістником в Египтї і добре там рядив.

Але й для відносин дотикаючих приватного житя знаходять ся тут дуже цїкаві річи. Так н. пр. з одного папируса походячого з 8-го столїтя довідуємо ся, що вже тогди були почтові голуби — перший доказ уживаня голубів до посиланя ними листів. Якийсь залюблений посилав до своєї любки лист голубом, а в дописцї до того листу висказував надію, що воздушний післанець дістане ся чей щасливо до рук дївчини. Видко з того, що голубяча почта не єсть видумкою наших часів. Иньший знов папирус містить в собі спис спадщини, з котрого довідуємо ся, що в 9-ім столїтю платила ся в Египтї жіноча, шовкова сорочка без рукавів по 7 зр. 50 кр., сорочка з червоного оксамиту по 12 зр., вірменьский вовняний килим по 11 зр., а войскова постїль коштувала 1 зр. 60 кр. В однім папирусї нарікає якийсь магометанин на дорожню і тяжкі часи, на другім єсть припис, як робити якісь пігулки, ще на иншім дає писатель знати, що висилає золото з Нубії, а якийсь знов просить о вибаченє, що не пише на такім папирусї, на якім би належало ся. Видко з того, що в давній давнинї була так само мода на папируси, як нинї у нас на листовий папір. Ба, один папирус розказує нам, що думали колись давно славні мужі в Египтї о характері дївчат. Одні з наймудрійших кажуть, що дївчата тогди найщасливійші, коли мають красну червону сорочку без рукавів і посудину з деревом з альои до обкаджуваня собі лиця; другі кажуть знов, що цїла сила дївчини спочиває в еї ковтках з литого золота або срібла.

(Конець буде.)

ІНСЕРАТИ.

Днїстер

Товариство взаїмних обезпечень

у Львові, улиця Валова ч. 11,

перше і одиноке руске товариство асекурацийне, **припоручене Всеч. Духовеньству і всім в рним Впреосв. Митроп. і Преосв. Еп. Ординаріиятами всїх трех Епархий**, принимає обезпеченя від шкід огневих під найкористнїйшими услівями і можливо найнизшою оплатою.

Шкоди **викликують ся і виплачують ся сейчас** по пожарі.

☞ **Зголошеня** о удїлене **аґенциї** в місцевостях, где нема аґентів „Днїстра“, принимають ся. 20

ГАЛИЦКИИ БАНК КРЕДИТОВИИ

почавши від 1 лютого 1890 поручає

4% Асигнати касові

з 30 дневним выповідженем

3½% Асигнати касові

з 8 дневним виповідженем, всїже знагодячі ся в обіві

4½% Асигнати касові

з 90 дневним виповідженем, будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4 проц. з дневним терміном виповідженя.

Львів, дня 31 сїчня 1890. 41 **Дирекция.**

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні урядженя для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Знамениту ароматичну

Гербату

поручає від 1·40 до 5 зр. за ½ клгрм. 97

Специяльний склад гербат

АДОЛЬФ ЗІНГЕР

Львів, Сикстуска ч. 17.

Посилки від 5 клґрм. franco.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.